

Arrest

nr. 208 366 van 29 augustus 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 30 juni 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 mei 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van 5 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel 1bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 juli 2015 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 februari 2015 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 5 mei 2015 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voormelde aanvraag onontvankelijk. Deze beslissing wordt op 2 juni 2015 ter kennis gebracht aan verzoekers. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt.

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.02.2015 werd ingediend door :

*J. S. (N° R.R. ...)
geboren te Prizren op (...)1986*

*J., D. (N° R.R. ...)
geboren te Beograd op (...)1988*

en hun minderjarige kinderen:

J., A., geboren op (...)2009

J., I., geboren op (...) 2011

J., D. geboren op (...) 2013

allen van nationaliteit: Kosovo

adres: (...) Antwerpen

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen verblijven sinds september 2009 in België en dienden op 28.09.2009 een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd afgesloten op 24.02.2011 met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Inmiddels hadden betrokkenen op 22.07.2010 ook een aanvraag om machtiging tot verblijf art. 9ter ingediend. Deze aanvraag werd op 13.09.2010 ontvankelijk verklaard en op 21.01.2011 werden zij gemachtigd tot een tijdelijk verblijf. Op 08.03.2012 werden instructies verstuurd om de A-kaart van verzoekers te verlengen. Vervolgens werd op 06.03.2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken beslist dat het tijdelijk verblijf niet verder verlengd mocht worden, beslissing dewelke vernietigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 19.05.2014 werd een nieuwe beslissing genomen dat het tijdelijk verblijf niet verder verlengd mocht worden. Op 06.06.2014 werd betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Sinds het verstrijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten, verblijven betrokkenen illegaal in België. Betrokkenen halen aan dat de behandeling van hun medische verblijfsaanvraag onredelijk lang geduurd heeft. Het feit dat zij enige tijd van een verblijfsmachtiging op basis van art. 9ter van wet van 15.12.1980 hebben kunnen genieten, impliceert echter niet zonder meer dat betrokkenen onderhavig verzoek niet kunnen indienen via de gewone procedure. Dit verhindert een terugreis naar het land van herkomst immers niet, noch opent dit enig recht op verblijf. De procedure art. 9ter is afgesloten sinds 19.05.2014. Betrokkenen halen aan dat er nog een beroepsprocedure hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, tegen de beslissing van 19.05.2014, maar dit belet evenmin een terugkeer, aangezien het niet over een schorsend beroep gaat, maar wel over een annulatieberoep en betrokkenen zich kunnen laten vertegenwoordigen door hun raadsman.

Betrokkenen roepen in dat zij een appartement gekocht hebben en dat zij een hypothecaire lening afgesloten hebben bij het Vlaams Woningfonds die loopt tot 28.02.2017. Zij stellen dat zij bij een terugkeer hun tewerkstelling zouden verliezen, waardoor zij hun lening niet meer zouden kunnen afbetalen en hun eigendom zouden verliezen. Betrokkenen wisten echter of dienden in elk geval te

beseffen dat hun verblijfsmachtiging tijdelijk was, dat de mogelijkheid bestond dat het tijdelijk verblijf niet verlengd zou worden en dat zij hier niet zouden kunnen blijven. De verlenging van een A-kaart gebeurt immers niet automatisch, noch gaat een tijdelijk verblijf steeds automatisch over in een onbeperkt verblijf na enige tijd. Het is een persoonlijke keuze geweest van betrokkenen om ondanks dit gegeven hier een appartement te kopen. Op 06.06.2014 werd betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Zij dienden toen de nodige stappen genomen te hebben om hun terugkeer voor te bereiden. Zij konden en kunnen nog steeds desgewenst beroep doen op het vrijwillig terugkeerprogramma om de terugkeer te vergemakkelijken. Betrokkenen hebben ruimschoots de tijd gehad om een oplossing te vinden voor het appartement dat zij gekocht hebben. Bijgevolg kan dit element hier niet als een buitengewone omstandigheid beschouwd worden. Dat zij bij een terugkeer hun tewerkstelling zullen verliezen met alle gevolgen van dien, kan niet weerhouden worden, aangezien betrokkenen momenteel illegaal op het Belgisch grondgebied verblijven en dus geen mogelijkheid hebben om op een legale wijze hier te werken. Zij beschikken niet over een geldige verblijfstitel, noch over een geldige arbeids- of beroepskaart.

Betrokkenen halen aan dat het onredelijk zou zijn dat zij moeten terugkeren om de aanvraag via de gewone procedure in te dienen, na een afwezigheid van meerdere jaren van een land, ex-Joegoslavië, dat nu niet meer bestaat, dat zij niet meer kennen en waar zij geen onthaal noch familie meer hebben. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkenen naar België gekomen zijn in september 2009 in België, toen Joegoslavië al lang uiteen gevallen was. De loutere verklaring van betrokkenen dat zij hun land niet meer kennen en er geen familie meer zouden hebben, kan niet als een buitengewone omstandigheid beschouwd. Er geldt voor alle vreemdelingen die na een periode hier dienen terug te keren naar hun land van herkomst, dat zij zich terug moeten aanpassen aan de situatie in het land van herkomst en hun leven ginds terug moeten opbouwen. Betrokkenen tonen niet aan waarom zij daar niet toe in staat zouden zijn en dat het voor hen niet mogelijk zou zijn om te werken in het land van herkomst om zo in de nodige bestaansmiddelen en huisvesting te voorzien. Het argument dat zij er geen familie meer zouden hebben, lijkt ongeloofwaardig. Betrokkenen verklaarden in het kader van hun asielaanvraag dat zij beiden er nog hun ouders hebben (zie: Dienst Vreemdelingenzaken, verklaring van de asielzoeker, d.d. 28.09.2009). Zij tonen niet aan dat dit nu het geval niet meer zou zijn.

Voorts beroepen betrokkenen zich op het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK) en stellen dat een uitwijzing naar een land dat zij niet kennen erg nadelig is voor de kinderen, dat de kinderen hier geboren zijn, dat een terugkeer een verlies van een jarenlang gevolgde schoolrichting met zich mee zal brengen, dat het Servische onderwijsstelsel niet gelijk is aan het Belgische, dat de kinderen geen onderwijs genoten hebben in de taal van hun land van herkomst en dat zij onvoldoende taalkennis hebben om scholing te volgen in het land van herkomst. Het feit dat de kinderen hier geboren zijn, vormt op zich geen buitengewone omstandigheid. Dit betekent immers niet zonder meer dat zij zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan de situatie in het land van herkomst. De kinderen hebben dezelfde nationaliteit, namelijk de Kosovaarse, als hun ouders en er mag verondersteld worden dat zij via hun ouders al een band hebben met de taal en cultuur van hun land van herkomst. De verwijzing naar het IVRK kan niet weerhouden worden. De bepalingen van het IVRK zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Bovendien is een terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijkerwijs tegen het belang van de kinderen. Het argument dat de kinderen een jarenlange in België gevolgde schoolrichting zullen verliezen bij een terugkeer, raakt kant noch wal. Betrokkenen hebben drie kinderen, waarvan het oudste momenteel vijf jaar is. Dit is nog geen leeftijd waarop al een specifieke studierichting gevolgd wordt, noch een leeftijd waarop kinderen doorgaans al hebben leren lezen en schrijven. Er kan enkel nog maar kleuteronderwijs gevolgd zijn in België. Het jongste kind gaat naar de kinderopvang. Betrokkenen tonen niet aan dat de kinderen geen kleuter en vervolgens basisonderwijs kunnen volgen in het land van herkomst. Dat de kinderen onvoldoende taalkennis zouden hebben, wordt op geen enkele wijze gestaafd. Er mag redelijkerwijs verondersteld worden dat de kinderen hun moedertaal spreken met hun ouders, zodat ze toch al een zekere kennis hebben van de taal/ een van de talen die in het onderwijs in het land van herkomst gebruikt worden. Gezien de erg jonge leeftijd van de kinderen kunnen zij nog geen leerachterstand opgelopen hebben in het land van herkomst, die niet meer te overbruggen is. De kinderen hebben nog geen leeftijd bereikt waarop kinderen doorgaans leren lezen en schrijven, zodoende kan het argument dat de kinderen geen cyrillisch schrift kennen niet weerhouden worden. Het argument dat het Servische onderwijsstelsel niet te vergelijken is met het Belgische, is hier niet relevant, aangezien betrokkenen de Kosovaarse nationaliteit bezitten (zie: Kosovaars paspoort J., S. en Kosovaars paspoort: J., D.). Deze elementen kunnen niet als buitengewone omstandigheden weerhouden worden.

De elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie – namelijk dat betrokkenen meer dan vijf jaar in België verblijven; dat zij zich geïntegreerd hebben; dat zij gewerkt hebben wat gestaafd wordt met arbeidsovereenkomsten, verklaringen, loonfiches en rekeningen; dat zij een attest van inburgering voorleggen; dat mijnheer lessen Nederlands gevolgd heeft en dat zij hier vrienden en kennissen hebben wat gestaafd wordt met steunbrieven - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Ten slotte dient opgemerkt te worden dat betrokkenen ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf verwijzen naar de instructie van 19.07.2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze instructie werd echter vernietigd door de Raad van State (Raad van State arrest 198.769 d.d. 09.12.2009 en arrest 215.571 d.d. 05.10.2011.) Bijgevolg zijn de criteria van hogervernoemde instructie niet meer van toepassing.”

Op 5 mei 2015 neemt gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker, ter kennis gebracht op 2 juni 2015. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt.

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

Naam, voornaam: J., S.

geboortedatum: (...)1986

geboorteplaats: Prizren

nationaliteit: Kosovo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

• Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar nul (0) dagen verminderd omdat:

• 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) hem betekend op 06.06.2014 en verblijft nog steeds op het Belgisch grondgebied.”

Op 5 mei 2015 neemt gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster, ter kennis gebracht op 2 juni 2015. Dit is de derde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt.

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan mevrouw:

Naam, voornaam: J., D.

geboortedatum: (...)1988

geboorteplaats: Beograd

nationaliteit: Kosovo

+ minderjarige kinderen:

J., A., geboren op (...)2009

J., I., geboren op (...) 2011

J., D., geboren op (...) 2013

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

• Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar nul (0) dagen verminderd omdat:

• 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) haar betekend op 06.06.2014 en verblijft nog steeds op het Belgisch grondgebied.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekers hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. Ter adstruering van het eerste middel zetten zij het volgende uiteen:

“2. Middelen tot nietigverklaring

2.1. Eerste middel : schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel

Krachtens het gelijkheidsbeginsel moeten burgers die zich in gelijke omstandigheden bevinden op een gelijke manier worden behandeld. Burgers die zich in verschillende omstandigheden bevinden, genieten een verschillende behandeling.

Een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën kan worden ingesteld voor zover dit verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is, rekening houdend met het beoogde doel en de gevolgen van de maatregel.

Dat het in de huidige omstandigheden vaststaat dat een reeks personen die zich in identieke situaties bevinden en een aanvraag conform artikel 9bis Vw. hebben ingediend, verschillend behandeld worden naargelang het moment waarop zij hun aanvraag hebben gedaan, nl. voor of na 31 december 2009.

Meer bepaald gaat het om personen die op het ogenblik van de indiening van hun aanvraag conform artikel 9bis Vw. aan de voorwaarden van de ‘nieuwe instructies m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009’ voldeden om geregulariseerd te worden, doch hun aanvraag onontvankelijk wordt verklaard louter omwille van het feit dat deze na 31 december 2009 werd ingediend.

Dat het ogenblik wordt de aanvraag conform artikel 9bis Vw. werd ingediend, aldus bepalend is voor de criteria die toegepast worden op deze aanvragen.

Het verschil in behandeling berust dan ook niet op een objectief criterium. Dat dit willekeurig criterium van onderscheid geenszins kan rechtvaardigen dat personen die zich in gelijke situaties bevinden op een verschillende manier behandeld worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook strijdig is met het gelijkheidsbeginsel.”

3.2 In een tweede middel voeren verzoekers een manifest gebrek aan motivering aan en een kennelijke appreciatiefout “wat een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht”.

Ter adstruering zetten zij het volgende uiteen:

“2.2 Tweede middel : manifest gebrek aan motivering en kennelijke appreciatiefout wat een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht

2.2.1. Eerste onderdeel : betreffende de integratie van verzoekers, het feit dat verzoekers sedert 2009 in België verblijven, werkzaam zijn, een eigendom hebben aangekocht en het feit dat verzoekers tussen

2010 en 2014 legaal in België hebben verbleven Dat de bestreden beslissing onterecht stelt dat verzoekers opwerpen dat de behandeling van hun medische verblijfsaanvraag onredelijk lang heeft geduurd en het feit dat verzoekers enige tijd van een verblijfsmachtiging op basis van artikel 9ter Vw. hebben kunnen genieten, niet zonder meer impliceert dat verzoekers hun aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure.

Dat verweerder echter weigert rekening te houden met de vaststelling dat verzoekers van 13 september 2010 tot 6 juni 2014 toegelaten waren tot een verblijf in België, waardoor zij uiteraard volledig geïntegreerd zijn, zij beide tewerkgesteld waren en zij een woning hebben aangekocht.

Dat door de toekenning van een dergelijk lang verblijf verzoekers hun leven opnieuw hebben opgebouwd in België.

Dat de bestreden beslissing hiermee geen rekening heeft gehouden, noch enige motivering geeft waarom deze periode van 4 jaar legaal verblijf verzoekers niet verhindert een aanvraag 9bis Vw. in te dienen in het land van herkomst.

Dat derhalve de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en verweerder de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Dat immers verweerder geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen en onvoldoende voorafgaand onderzoek heeft verricht alvorens een beslissing te nemen.

Overwegende dat de bestreden beslissing verder stelt dat de elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie betrekking hebben op de gegrondheid en in deze fase niet worden behandeld.

Dit is opnieuw onterecht.

Dat de bestreden beslissing daarmee immers ingaat tegen rechtspraak van de Raad van State, die reeds heeft geoordeeld dat de elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat in een arrest nr. 118.953 van 30 april 2003¹ de Raad van State reeds oordeelde dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

Dat de bestreden beslissing daarom niet zonder meer kan stellen dat deze elementen van integratie niet in rekening zouden kunnen worden gebracht, gelet op het feit dat verzoekers de absolute noodzaak voelden om in België te blijven, gelet op hun voorbeeldige integratie, het schoolgaan van hun kind en hun werkwilgheid.

Dat in een ander arrest nr. 135.090 van 21 september 2004² de Raad van State ook heeft geoordeeld: "[...] Overwegende dat de "uitzonderlijke" omstandigheden geïmagineerd door het voornoemd artikel 9, alinea 3, van de wet van 15 december 1980 geen omstandigheden van overmacht zijn, maar het volstaat dat de betrokkenen aantoont dat hem bijzonder moeilijk is om terug te keren om de geviseerde machtiging aan te vragen in zijn land van herkomst of in een land waar hij gemachtigd is tot verblijf; dat het uitzonderlijke karakter van de aangehaalde omstandigheden door de vreemdeling moet worden onderzocht door de overheid in ieder specifiek geval dat, meer in het bijzonder, het toekomt aan de tegenpartij: die hierin over een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt, om de redenen aan te geven waarom zij van oordeel is dat de aangevoerde elementen door de eiser ten titel van uitzonderlijke omstandigheden geen omstandigheid uitmaken die een terugkeer naar zijn land onmogelijk of bijzonder moeilijk zouden maken om er, bij de Belgische diplomatieke overheden, de machtiging tot verblijf te halen;

Overwegende dat door er zich toe te beperken te stellen, in de bestreden beslissing, dat de diverse handelingen van integratie naar voren gebracht door de eiser geen uitzonderlijke omstandigheid uitmaken, ... "gezien niets de betrokkenen ervan verhindert om zich te voegen naar de vigerende wetgeving betreffende de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgisch grondgebied, te weten: de vereiste machtigingen bij de bevoegde diplomatieke overheden voor de plaats van verblijf te halen", beantwoordt de tegenpartij niet aan de vereiste van adequate motivering, dat haar beslissing namelijk op geen enkele wijze uiteenzet waarom de motieven ingeroepen door de eiser bij zijn aanvraag geen uitzonderlijke omstandigheden zouden uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3, van de wet; dat aldus, de tegenpartij helemaal niet in aanmerking heeft genomen de omstandigheden betreffende de eiser en gedetailleerd in de bijkomende stukken bij zijn aanvraag, in het bijzonder de noodzaak van zijn aanwezigheid in België omwille van de kalender van schoolanimaties die reeds werden vastgelegd voor het jaar 2004-2005, van de interactieve tentoonstelling "Si j'étais un africain de l'Ouest":geprogrammeerd voor de maand januari 2005, van het project 'Multi-Cité2004' van de stad Namen in oktober, waaraan de VZW AFRONAM deelneemt waarvan hij de voorzitter is, of nog de opleidingen en lessen waarvoor de eiser zich heeft ingeschreven voor de maanden september en oktober 2004; Dat indien het waar is dat het feit van goed geïntegreerd in België op zich geen hindernis is om terug te keren naar zijn land om de machtiging tot verblijf te vragen, kan de verplichting om dergelijke activiteiten van algemeen belang te verbreken of engagementen te verbreken die reeds zijn

genomen ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld, een uitzonderlijke omstandigheid uitmaken in de zin van het artikel 9, alinea 3 voornoemd; Dat hieruit volgt dat de motieven die formeel werden uitgedrukt in de bestreden beslissing niet voldoen aan de verplichting om te motiveren zoals voorgeschreven door de wet; dat in dat opzicht het middel van het verzoekschrift ernstig is;[. . .] "(vrije vertaling van arrest RvSt nr. 135.090 van 21 september 2004).

Dat de bestreden beslissing voor verzoekers niet heeft gemotiveerd waarom de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken, zodat de bestreden beslissing moet worden gesanctioneerd zoals dit is gebeurd in het hierboven aangehaalde arrest van de Raad van State.

Dat verzoekers perfect het Nederlands beheersen, zij beiden tewerkgesteld zijn en zij een appartement hebben aangekocht, mede door het feit dat zij bijna 4 jaar legaal op het grondgebied verbleven hebben.

Dat verzoekers hun volledig bestaan terug hebben opgebouwd in België, waar zij zijn aangekomen sinds 2009, en waar zij van 2010 tot 2014 legaal hebben verbleven, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met hun tewerkstelling, eigen woning en het schoolgaan van hun kind, geen omstandigheid zou uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoekers om terug te keren naar hun land van herkomst, zelfs al zou dit tijdelijk zijn;

Dat trouwens geen enkele garantie kan worden gegeven aan verzoekers dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst.

Dat er daarom, gelet op hun verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving, er niet aan verzoekers kan worden verweten dat zij hun aanvraag hebben ingediend in België.

Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrekkige motivering bevat en een kennelijke appreciatie fout, in strijd met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en met de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

2.2.2. Tweede onderdeel: Betreffende het schoolgaan van het kind van verzoekers

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat het feit dat hun kind hier naar school gaat niet aanzien zou kunnen worden als een buitengewone omstandigheid omdat het oudste kind 5 jaar oud is en dit nog geen leeftijd zou zijn waarop kinderen doorgaans al hebben leren lezen en schrijven. Verzoekers zouden niet hebben aangetoond dat de kinderen geen kleuter- en basisonderwijs zouden kunnen volgen in het land van herkomst.

Dat dit geenszins als een afdoende motivering beschouwd kan worden nu onweerlegbaar is aangetoond dat verzoekers kind sedert de kleuterleeftijd school loopt in België en het in het belang van het kind geenszins redelijk verantwoord is dat hun kind het onderwijs in België zou moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst waarvan het kind de aldaar gangbare taal nooit onderwezen heeft gekregen.

Dat de bestreden beslissing zonder meer stelt dat er 'redelijkerwijze' van uit gegaan mag worden dat verzoekers met hun kinderen hun moedertaal spreken, zodat er verwacht mag worden dat ze toch al een zekere kennis hebben van een van de talen die in het onderwijs in het land van herkomst gebruikt worden.

Dat verweerder evenwel op geen enkele wijze aantoont dat verzoekers effectief met hun kinderen hun moedertaal spreken en het evengoed mogelijk is dat verzoekers – die perfect Nederlands spreken – hun kinderen in het Nederlands willen opvoeden teneinde hun extra kansen te bieden in België.

Door verweerder werden bovendien geenszins de resultaten van enig onderzoek voorgelegd waaruit zou blijken dat een verwijdering van het kind naar het land van herkomst, waar het nooit verbleven heeft, nu het in België geboren is, op zijn minst geen ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen veroorzaakt.

Dat bovendien, door te oordelen dat het feit dat hun kind hier naar school gaat niet kan worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid, de bestreden beslissing ingaat tegen een vaststaande rechtspraak van de Raad van State hieromtrent.

Dat in een arrest van de Raad van State werd geoordeeld dat het school lopen van een minderjarig kind in de Vrije Basisschool van Evergem op het eerste gezicht wel een buitengewone omstandigheid uitmaakte (cf. R.v.st., nr 117. 808, 1 april 20033).

Dat de Raad van State ook in andere arresten heeft geoordeeld dat het schoolgaan van minderjarige kinderen een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en aan de basis kan liggen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Dat de motivering van de bestreden beslissing als zou de opleiding van het kind kan verdergezet worden in het land van herkomst geen afdoende motivering is, nu de Raad van State reeds verschillende keren heeft geoordeeld dat er rekening moet mee gehouden worden dat het schooljaar

wordt afgebroken en dat de kinderen zich na verschillende jaren van onderwijs in België zich terug, tijdelijk, zullen moeten aanpassen aan een ander onderwijssysteem in een andere taal.

Dat in een arrest nr. 121. 928, de Raad van State heeft geoordeeld: « que concernant la scolarité des enfants des requérants, la partie adverse se borne à affirmer, dans la décision relative à la requérante, que « la scolarité de ses enfants ne saurait constituer une circonstance exceptionnelle empêchant ou rendant difficile un retour temporaire au pays d'origine étant donné qu'aucun élément n'est apporté qui démontrerait qu'une scolarité temporaire dans le pays ou les autorisations de séjour sont à lever serait difficile ou impossible » et que « la scolarité des enfants ne nécessite pas un enseignement spécial exigeant des infrastructures spécialisées qui n'existeraient pas surplace » , que contrairement à ce que soutient la partie adverse, la scolarisation en Belgique d'enfants mineurs, peut constituer, quelque soit le type d'enseignement suivi, une circonstance exceptionnelle rendant très difficile le déplacement, même temporaire, de la famille dans son pays d'origine, pour y lever les autorisations de séjour requises ,. qu'il en est encore plus ainsi lorsque cette scolarité s'effectue sur une longue période ,. qu'il ressort du dossier administratif que la partie adverse a, en l'espèce, été informée de la scolarité des enfants des requérants depuis le 27 août 2001, qu'en laissant s'écouler deux années scolaires entières avant de prendre les décisions attaquées, la partie adverse a contribué à rendre plus difficile encore, le retour des requérants et de leurs enfants dans leur pays d'origine. » (Rvst nr. 121.928 van 30 juli 20034).

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde zijn arrest dd. 11 december 20075 duidelijk dat "het moeilijk te verantwoorden is dat de kinderen hun onderwijs in België zouden moeten stopzetten om terug te keren naar hun land van herkomst waarvan ze de aldaar gangbare taal nooit onderwezen hebben gekregen en dat bovendien nergens uit de motivering van de beslissing blijkt dat ook maar het minste onderzoek werd gevoerd naar de moeilijkheden die een verwijdering van de kinderen naar het land van herkomst zouden teweegbrengen op pedagogisch en menselijk vlak".

Dat verweerder in dit geval op de hoogte is van het schoolgaan van het kind van verzoekers bij de indiening van de regularisatieaanvraag.

Dat verweerder door te wachten om een definitieve negatieve beslissing te nemen betreffende de aanvraag 9ter Vw. van verzoekers tot 6 juni 2014, terwijl de aanvraag van verzoekers dateerde van 22 juli 2010, ertoe heeft bijgedragen dat de terugkeer van verzoekers en hun kind naar hun land van herkomst nog groter wordt.

Dat, conform de geldende rechtspraak van de Raad van State, er dus moet worden geoordeeld dat het schoolgaan van het kind van verzoekers een buitengewone omstandigheid uitmaakt, omwille van het feit dat hun kind zeker een schooljaar zal moeten missen omwille van de moeilijke omschakeling naar het andere schoolsysteem en het onderwijs in een andere taal.

Dat verzoekers bij hun regularisatieaanvraag wel degelijk bewijzen hebben neergelegd dat hun dochter Alina school loopt in de Gemeentelijke Basisschool te Deurne. Bovendien is het kind geboren in België, zodat het alleen in het Nederlands en volgens het Vlaamse onderwijssysteem, school heeft gelopen.

Dat het schoolgaan van het kind van verzoekers dan ook beschouwd dient te worden als een buitengewone omstandigheid, welke rechtvaardigt dat de aanvraag conform 9bis Vw. in België wordt aangevraagd."

3.3 In het derde middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 12 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van artikel 22bis, tweede lid van de Grondwet. Ter adstruering van het derde middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"2.3. Derde middel : schending van het art. 12 van het Kinderrechtenverdrag en het artikel 22bis, tweede lid van de Belgische Grondwet

Overeenkomstig het art. 12 van het Kinderrechtenverdrag en het artikel 22bis, tweede lid van de Belgische Grondwet heeft het kind van verzoekers, die minderjarig was op het ogenblik van het indienen van de aanvraag 9bis Vw., het recht gehoord te worden in elke aangelegenheid of (gerechtelijke of bestuurlijke) procedure die op hen betrekking heeft.

Dat een onontvankelijkheidsbeslissing wordt genomen zonder dat verzoekers kind voorafgaandelijk werd gehoord.

Dat het art. 12 van het Kinderrechtenverdrag directe werking heeft .

Verzoekers verwijzen dienaangaande naar het arrest dd. 29.05.2008 nr. 12070 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin werd geoordeeld dat art. 12 van het Kinderrechtenverdrag DIRECTE WERKING HEEFT.

Overigens is volgens het artikel 22bis, tweede lid, van de Belgische Grondwet het belang van het kind de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat.

Dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door verweerder het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van het kind naar het land van herkomst zou teweegbrengen niet alleen op pedagogisch maar ook op menselijk vlak.

Dat immers door een overheid niet blindelings kan toegezien worden wanneer het kind, die toch geen enkele fout treft, ernstige schade zou lijden.

Dat het de taak is van de overheid om eveneens over de belangen van de kinderen, die op het Belgische grondgebied verblijven, te waken.

Dat verweerder een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met de belangen van het kind van verzoekers.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

3.4 In een vierde middel voeren verzoekers een schending aan van het vertrouwens- en het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering zetten zij uiteen hetgeen volgt:

“2.4. Vierde middel : schending van het vertrouwens- en redelijkheidsbeginsel

2.3.1. Dat uit het vertrouwensbeginsel volgt dat de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd (Cass. 14 juni 1999, A.C., 1999, nr. 352; Cass. 17 mei 1999, A.C., 1999, nr. 285).

Dat verzoekers op 22 juli 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vw. hebben ingediend, waarin op 13 september 2010 een positieve beslissing genomen werd.

Pas bij beslissing van 6 juni 2014, hetzij 4 jaar later, werd het tijdelijk verblijf van verzoekers niet meer verlengd, waardoor verzoekers maar liefst bijna 4 jaar legaal op het grondgebied verbleven hebben. Een lange periode waarbinnen zij beiden werk hebben gevonden, een woning hebben aangekocht en zich volledig geïntegreerd hebben.

Dat verzoekers er dan ook vanuit gingen dat hun regularisatieaanvraag conform artikel 9bis Vw. positief zou worden beoordeeld, gelet op hun doorgedreven integratie in de samenleving, welke mogelijk gemaakt werd door hun jarenlange legale verblijf.

Bij verzoekers ontstond dan ook het gerechtvaardigde vertrouwen dat hun aanvraag zou worden goedgekeurd. Minstens was dit de verwachting die bij verzoekers is ontstaan, waardoor zij zich verder geïntegreerd hebben in de samenleving.

De bestreden beslissing behelst dan ook een schending van het vertrouwensbeginsel.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur bovendien het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

Dat dit in casu niet gebeurd is en de bestreden beslissing dan ook het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schendt.”

3.5 In een vijfde middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet. Ter adstruering zetten verzoekers uiteen hetgeen volgt:

“2.5. Vijfde middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 74/11 en 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

Dat de bestreden beslissing gepaard gaat met een onmiddellijk bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten verplicht zijn om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land ».

Dat in casu verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten enkel gemotiveerd heeft op basis van het feit dat verzoekers niet in het bezit zijn van geldig paspoort en een geldig visum en zij geen gevolg hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met bepalingen van artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit bevel.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook een schending inhoudt van het motiveringsbeginsel en van artikel 74/13 Vw.”

3.6 Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

Verzoekers voeren in de hoofding van het vijfde middel de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Zij zetten evenwel niet uiteen op welke concrete wijze de bestreden beslissingen dit artikel zouden schenden zodat dit middelonderdeel onontvankelijk is. Waar verzoekers verwijzen naar de Terugkeerrichtlijn, wijst de Raad erop dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving. De Raad wijst erop dat met de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) de richtlijn 2008/115 in Belgisch recht werd omgezet. Verzoekers tonen niet aan dat de door hen ingeroepen artikelen daarbij niet of niet correct omgezet zouden zijn.

Verzoekers voeren de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Deze artikelen die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst deze bestreden beslissing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. In de tweede en in de derde bestreden beslissing wordt onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid 1° van de vreemdelingenwet vastgesteld dat verzoeker respectievelijk verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. De gemachtigde specificeert dat zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Tevens stelt de gemachtigde, wat betreft de afwezigheid van de termijn om het grondgebied te verlaten, onder verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet vast, dat zij geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hen betekend op 6 juni 2016. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Waar verzoekers inhoudelijke argumenten ontwikkelen, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad benadrukt dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). De zorgvuldigheidsplicht, waarvan verzoekers ook de schending aanvoeren, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

De aangevoerde schendingen moeten worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de vreemdelingenwet met toepassing waarvan de eerste bestreden beslissing is genomen.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde van de staatssecretaris kon oordelen of verzoekers afdoende aannemelijk hebben gemaakt dat het voor hen onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om hun aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar zij gemachtigd zijn te verblijven.

In hun eerste middel betogen verzoekers dat het in de huidige omstandigheden vaststaat dat een reeks van personen die zich in identieke situaties bevinden een aanvraag conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet hebben ingediend, verschillend worden behandeld naargelang zij voor of na 31 december 2009 een aanvraag hebben ingediend. Zij verwijzen hierbij naar de nieuwe instructies sinds 19 juli 2009.

Op 19 juli 2009 worden instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State met arrest nummer 198.769 van 9 december 2009 omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden*

voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”. De vernietigde instructie werd ingevolge de vernietiging ervan *ex tunc* uit het rechtsverkeer gehaald, zodat de gemachtigde er geen toepassing van kon maken en verzoekers er zich niet op kunnen beroepen. De Raad vermag ook niet te toetsen aan de bedoelde instructie in de mate dat criteria zijn opgenomen die niet te verzoenen zijn met de wettelijke bepalingen. Ook de verwerende partij dient de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op haar eigen standpunten. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “*integraal is vernietigd*” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt “*om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen*”. Voorts moet worden benadrukt dat het rechtszekerheidsbeginsel of het vertrouwensbeginsel niet impliceert dat een jarenlange administratieve praktijk *in casu* zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (*cf.* RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag te beoordelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (*cf.* Cass.12 december 2005, AR C040157F). Het wettelijkheidsbeginsel dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel of van het vertrouwensbeginsel kan dan ook niet worden aangenomen. Er kan ook geen beroep worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen. Het is aldus niet relevant dat, zoals verzoekers uitgebreid uiteenzetten, andere vreemdelingen zouden zijn geregulariseerd op grond van de criteria van de vernietigde instructie (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt dan ook niet aangetoond.

In tegenstelling tot wat verzoekers willen doen geloven, blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich niet zonder meer heeft beperkt tot een verwijzing naar het feit dat verzoekers hun aanvraag hadden ingediend in het licht van de criteria van de vernietigde instructie. Integendeel, naast de vaststelling dat de criteria niet meer kunnen worden toegepast, is de gemachtigde van de staatssecretaris alsnog overgegaan tot een beoordeling van de in de aanvraag aangehaalde elementen, zo onder meer ook deze met betrekking tot de elementen van integratie waarnaar verzoekers verwijzen. In de eerste bestreden beslissing staat te lezen: “*De elementen met betrekking tot de duur van het verblijf en de integratie – namelijk dat betrokkenen meer dan vijf jaar in België verblijven; dat zij zich geïntegreerd hebben; dat zij gewerkt hebben wat gestaafd wordt met arbeidsovereenkomsten, verklaringen, loonfiches en rekeningen; dat zij een attest van inburgering voorleggen; dat mijnheer lessen Nederlands gevolgd heeft en dat zij hier vrienden en kennissen hebben wat gestaafd wordt met steunbrieven - kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).*”

Verzoekers herhalen de aangehaalde elementen, menen dat dit een onterechte motivering betreft en verwijzen naar rechtspraak. Nergens in de vreemdelingenwet wordt echter wettelijk vastgelegd welke elementen tot de ontvankelijkheidsfase zouden behoren en welke tot de gegrondheidsfase. De Raad wijst erop dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. De Raad wijst er tevens op dat, gelet op het hogerstaande, in de eerste bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. In het arrest van de Raad van State waarnaar in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen, wordt inderdaad geoordeeld: “*omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.*” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Verzoekers tonen niet aan waarom daar in hun geval anders over zou moeten worden gedacht. Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard. Gelet op voormelde rechtspraak van de Raad van State bevindt de Raad de beoordeling in de eerste bestreden beslissing niet onredelijk. De Raad stelt niet vast dat de gemachtigde de eerste bestreden beslissing niet afdoende

heeft gemotiveerd of heeft nagelaten alle gegevens van het dossier zorgvuldig in zijn beoordeling te betrekken. Betreffende de rechtspraak waarnaar verzoekers verwijzen, wijst de Raad er nog op dat het voormelde arrest van de Raad van State recenter is en dat verzoekers niet aantonen dat zij zich in dezelfde uitzonderlijke omstandigheden bevinden zoals omschreven in het geciteerde arrest. Iedere aanvraag dient bovendien individueel te worden beoordeeld.

Verzoekers verwijzen tevens naar de periode van legaal verblijf en de aankoop van hun appartement. Ook hieromtrent wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd, en meer bepaald:

“Betrokkenen verblijven sinds september 2009 in België en dienden op 28.09.2009 een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd afgesloten op 24.02.2011 met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Inmiddels hadden betrokkenen op 22.07.2010 ook een aanvraag om machtiging tot verblijf art. 9ter ingediend. Deze aanvraag werd op 13.09.2010 ontvankelijk verklaard en op 21.01.2011 werden zij gemachtigd tot een tijdelijk verblijf. Op 08.03.2012 werden instructies verstuurd om de A-kaart van verzoekers te verlengen. Vervolgens werd op 06.03.2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken beslist dat het tijdelijk verblijf niet verder verlengd mocht worden, beslissing dewelke vernietigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 19.05.2014 werd een nieuwe beslissing genomen dat het tijdelijk verblijf niet verder verlengd mocht worden. Op 06.06.2014 werd betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Sinds het verstrijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten, verblijven betrokkenen illegaal in België. Betrokkenen halen aan dat de behandeling van hun medische verblijfsaanvraag onredelijk lang geduurd heeft. Het feit dat zij enige tijd van een verblijfsmachtiging op basis van art. 9ter van wet van 15.12.1980 hebben kunnen genieten, impliceert echter niet zonder meer dat betrokkenen onderhavig verzoek niet kunnen indienen via de gewone procedure. Dit verhindert een terugreis naar het land van herkomst immers niet, noch opent dit enig recht op verblijf. De procedure art. 9ter is afgesloten sinds 19.05.2014. Betrokkenen halen aan dat er nog een beroepsprocedure hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, tegen de beslissing van 19.05.2014, maar dit belet evenmin een terugkeer, aangezien het niet over een schorsend beroep gaat, maar wel over een annulatieberoep en betrokkenen zich kunnen laten vertegenwoordigen door hun raadsman.

Betrokkenen roepen in dat zij een appartement gekocht hebben en dat zij een hypothecaire lening afgesloten hebben bij het Vlaams Woningfonds die loopt tot 28.02.2017. Zij stellen dat zij bij een terugkeer hun tewerkstelling zouden verliezen, waardoor zij hun lening niet meer zouden kunnen afbetalen en hun eigendom zouden verliezen. Betrokkenen wisten echter of dienden in elk geval te beseffen dat hun verblijfsmachtiging tijdelijk was, dat de mogelijkheid bestond dat het tijdelijk verblijf niet verlengd zou worden en dat zij hier niet zouden kunnen blijven. De verlenging van een A-kaart gebeurt immers niet automatisch, noch gaat een tijdelijk verblijf steeds automatisch over in een onbeperkt verblijf na enige tijd. Het is een persoonlijke keuze geweest van betrokkenen om ondanks dit gegeven hier een appartement te kopen. Op 06.06.2014 werd betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Zij dienden toen de nodige stappen genomen te hebben om hun terugkeer voor te bereiden. Zij konden en kunnen nog steeds desgewenst beroep doen op het vrijwillig terugkeerprogramma om de terugkeer te vergemakkelijken. Betrokkenen hebben ruimschoots de tijd gehad om een oplossing te vinden voor het appartement dat zij gekocht hebben. Bijgevolg kan dit element hier niet als een buitengewone omstandigheid beschouwd worden. Dat zij bij een terugkeer hun tewerkstelling zullen verliezen met alle gevolgen van dien, kan niet weerhouden worden, aangezien betrokkenen momenteel illegaal op het Belgisch grondgebied verblijven en dus geen mogelijkheid hebben om op een legale wijze hier te werken. Zij beschikken niet over een geldige verblijfstitel, noch over een geldige arbeids- of beroepskaart.”

Verzoekers geven met hun algemeen betoog aan het niet eens te zijn, doch weerleggen hiermee de concrete motieven uit de bestreden beslissing niet. Dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aangevoerde elementen niet aanvaardt, impliceert niet dat deze elementen buiten beschouwing werden gelaten of er geen rekening mee werd gehouden, noch dat onvoldoende onderzoek werd gevoerd. In tegenstelling tot hetgeen verzoekers voorhouden, wordt wel degelijk rekening gehouden met de aangevoerde omstandigheden en gemotiveerd om welke redenen deze niet worden aanvaard als buitengewone omstandigheid.

Waar verzoekers aangeven dat er geen enkele garantie kan worden gegeven dat de terugkeer slechts tijdelijk zou zijn, omdat de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele verplichting heeft om bij een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag effectief een machtiging tot verblijf af te leveren

wanneer deze aanvraag wordt ingediend in het land van herkomst, tonen zij niet aan op basis van welke rechtsgrond dergelijke garantie dient te worden geboden. Het komt aan verzoekers toe om aan te tonen dat zij voldoen aan de voorwaarden teneinde een machtiging tot verblijf te bekomen.

Verzoekers verwijzen in het eerste onderdeel tevens naar het schoolgaan van hun kind, net zoals in het tweede onderdeel van het eerste middel en in het derde middel waarbij zij tevens verwijzen naar artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag en naar artikel 22*bis* van de Grondwet.

Artikel 22*bis* van de Grondwet luidt als volgt: *“Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind.”* Uit de bewoordingen van deze grondwetsbepaling, en met name het vijfde lid *“de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind”*, blijkt dat geen directe werking aan deze grondwetsbepaling kan worden verleend, dermate dat verzoekers er zich niet direct op kunnen beroepen. Tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22*bis*, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, is in de Kamer benadrukt dat deze nieuwe rechten geen directe werking maar een eerder symbolisch karakter zouden hebben (*Parl.St.*, Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten *“geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”*, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl.St.*, Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5) (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630).

Ook omtrent het schoollopen wordt een motivering opgenomen in de eerste bestreden beslissing:

“Voorts beroepen betrokkenen zich op het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK) en stellen dat een uitwijzing naar een land dat zij niet kennen erg nadelig is voor de kinderen, dat de kinderen hier geboren zijn, dat een terugkeer een verlies van een jarenlang gevolgde schoolrichting met zich mee zal brengen, dat het Servische onderwijsstelsel niet gelijk is aan het Belgische, dat de kinderen geen onderwijs genoten hebben in de taal van hun land van herkomst en dat zij onvoldoende taalkennis hebben om scholing te volgen in het land van herkomst. Het feit dat de kinderen hier geboren zijn, vormt op zich geen buitengewone omstandigheid. Dit betekent immers niet zonder meer dat zij zich niet meer zouden kunnen aanpassen aan de situatie in het land van herkomst. De kinderen hebben dezelfde nationaliteit, namelijk de Kosovaarse, als hun ouders en er mag verondersteld worden dat zij via hun ouders al een band hebben met de taal en cultuur van hun land van herkomst. De verwijzing naar het IVRK kan niet weerhouden worden. De bepalingen van het IVRK zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Bovendien is een terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijkerwijs tegen het belang van de kinderen. Het argument dat de kinderen een jarenlange in België gevolgde schoolrichting zullen verliezen bij een terugkeer, raakt kant noch wal. Betrokkenen hebben drie kinderen, waarvan het oudste momenteel vijf jaar is. Dit is nog geen leeftijd waarop al een specifieke studierichting gevolgd wordt, noch een leeftijd waarop kinderen doorgaans al hebben leren lezen en schrijven. Er kan enkel nog maar kleuteronderwijs gevolgd zijn in België. Het jongste kind gaat naar de kinderopvang. Betrokkenen tonen niet aan dat de kinderen geen kleuter en vervolgens basisonderwijs kunnen volgen in het land van herkomst. Dat de kinderen onvoldoende taalkennis zouden hebben, wordt op geen enkele wijze gestaafd. Er mag redelijkerwijs verondersteld worden dat de kinderen hun moedertaal spreken met hun ouders, zodat ze toch al een zekere kennis hebben van de taal/ een van de talen die in het onderwijs in het land van herkomst gebruikt worden. Gezien de erg jonge leeftijd van de kinderen kunnen zij nog geen leerachterstand opgelopen hebben in het land van herkomst, die niet meer te overbruggen is. De kinderen hebben nog geen leeftijd bereikt waarop kinderen doorgaans leren lezen en schrijven, zodoende kan het argument dat de kinderen geen cyrillisch schrift kennen niet weerhouden worden. Het argument dat het Servische onderwijsstelsel niet te vergelijken is met het Belgische, is hier niet relevant, aangezien betrokkenen de Kosovaarse nationaliteit bezitten (zie: Kosovaars paspoort J., S. en Kosovaars paspoort: J., D.). Deze elementen kunnen niet als buitengewone omstandigheden weerhouden worden.”

Naar de mening van verzoekers is onweerlegbaar aangetoond dat hun kind sinds de kleuterleeftijd schoolloopt in België en het in het belang van het kind geenszins redelijk verantwoord is dat hun kind het onderwijs in België zou moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst waarvan het kind de aldaar gangbare taal nooit onderwezen heeft gekregen. Opnieuw geven verzoekers met hun betoog slechts aan een andere mening te zijn toegedaan. Zij weerleggen niet dat geen bewijs wordt voorgelegd van het gebrek aan talenkennis. Waar verzoekers uiteenzetten dat op geen enkele wijze wordt aangetoond dat zij effectief met hun kinderen hun moedertaal spreken en het evengoed mogelijk is dat verzoekers – die perfect Nederlands spreken – hun kinderen in het Nederlands willen opvoeden teneinde hun extra kansen te bieden in België en dat bovendien geenszins de resultaten van enig onderzoek voorgelegd worden waaruit zou blijken dat een verwijdering van het kind naar het land van herkomst, waar het nooit verbleven heeft op zijn minst geen ernstige pedagogische, psychologische of emotionele problemen veroorzaakt, gaan verzoekers eraan voorbij dat het hen toekomt buitengewone omstandigheden aan te tonen en dat het betoog aangaande de opvoeding in het Nederlands louter hypothetisch wordt geformuleerd, laat staan dat het wordt gestaafd.

Daargelaten de vraag of aan artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag directe werking kan worden verleend, acht de Raad het oordeel van de gemachtigde dat de kinderen zich zouden kunnen aanpassen aan het land van herkomst en dat verondersteld mag worden dat zij via hun ouders al een band hebben met de taal en de cultuur van hun land van herkomst, niet kennelijk onredelijk. Verzoekers gaan niet in op het motief waarin wordt gesteld dat zelfs de oudste van de kinderen – op het moment waarop de bestreden beslissing werd genomen – nog te jong is om een specifieke studierichting te hebben gevolgd en nog niet de leeftijd heeft bereikt waarop kinderen leren lezen en schrijven. Verzoekers beperken zich tot het weergeven van de motieven van de eerste bestreden beslissing, doch weerleggen het motief van de gemachtigde van de staatssecretaris niet waarin hij stelt dat niet wordt aangetoond dat de kinderen geen kleuter- en vervolgens basisonderwijs kunnen volgen in het land van herkomst. Zij beperken zich immers tot het algemeen betoog dat onweerlegbaar is aangetoond dat hun kind sedert de kleuterleeftijd schoolloopt in België en dat het in het belang van het kind geenszins redelijk verantwoord is dat hun kind het onderwijs in België zou moeten stopzetten om terug te keren naar het land van herkomst waarvan het kind de aldaar gangbare taal nooit onderwezen heeft gekregen. Over de mogelijkheid tot het volgen van onderwijs in het land van herkomst wordt het stilzwijgen bewaard. De situatie van de kinderen acht de Raad *in casu* niet dermate dat van de gemachtigde redelijkerwijs moest verwacht worden omwille van de aangehaalde bepalingen af te zien van de in de wet voorziene vereiste tot het indienen van de aanvraag in het herkomstland. Het schoolgaan en de geboorte van de kinderen in België worden in wezen niet ontkend door de gemachtigde van de staatssecretaris. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft wel degelijk afgewogen of de belangen van het kind, waaronder de geboorte in België en het schoolgaan in het kleuteronderwijs, het uiterst moeilijk zouden maken om de aanvraag in het herkomstland in te dienen, doch kwam tot het oordeel dat dit niet aan de orde was en de Raad kan deze beoordeling, zoals *supra* besproken, niet kennelijk onredelijk achten, noch blijkt een schending van de kinderrechten, zoals verzoekers voorhouden.

In zoverre dat verzoekers betogen dat het schoollopen van de kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt en zich hiervoor steunen op de in hun verzoekschrift vermelde rechtspraak, dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld – tevens in recentere arresten dan het arrest waarnaar verzoekers verwijzen – dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). Wat het arrest van de Raad betreft, wijst de Raad erop dat rechtspraak van de Raad in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kent. Bovendien tonen verzoekers niet aan dat zij zich in dezelfde concrete omstandigheden bevinden. Zo gaat het in het arrest van de Raad waarnaar verzoekers verwijzen, onder meer over twee dochters die reeds acht jaar onderwijs volgen in België.

Ook de verwijzing naar de termijn alvorens uitspraak werd gedaan omtrent de aanvraag met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet is niet dienstig. Verzoekers wisten immers gedurende deze termijn dat zij geen definitief verblijf hadden.

Tot slot benadrukt de Raad waar verzoekers menen dat de kinderen voorafgaandelijk dienden te worden gehoord, dat de schriftelijke procedure zoals voorzien in de vreemdelingenwet artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag niet schendt, daar de kinderen samen met hun ouders de gelegenheid hebben gehad om de uitzonderlijke omstandigheden die hun machtiging tot verblijf zouden rechtvaardigen, in de aanvraag uiteen te zetten.

In een vierde middel verwijzen verzoekers opnieuw naar een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 22 juli 2010, de positieve beslissing op 13 september 2010 en het legaal verblijf van 4 jaar. Zij betogen dat zij er dan ook vanuit gingen dat hun regularisatieaanvraag conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet positief zou worden beoordeeld gelet op hun doorgedreven integratie in de samenleving, welke mogelijk gemaakt werd door hun jarenlange legale verblijf. Zij verwijzen hierbij naar het vertrouwensbeginsel. Dit is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft wel degelijk rekening gehouden met de procedurele voorgaanden van verzoekers en motiveert: *“Betrokkenen verblijven sinds september 2009 in België en dienden op 28.09.2009 een asielaanvraag in. Deze aanvraag werd afgesloten op 24.02.2011 met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Inmiddels hadden betrokkenen op 22.07.2010 ook een aanvraag om machtiging tot verblijf art. 9ter ingediend. Deze aanvraag werd op 13.09.2010 ontvankelijk verklaard en op 21.01.2011 werden zij gemachtigd tot een tijdelijk verblijf. Op 08.03.2012 werden instructies verstuurd om de A-kaart van verzoekers te verlengen. Vervolgens werd op 06.03.2013 door de Dienst Vreemdelingenzaken beslist dat het tijdelijk verblijf niet verder verlengd mocht worden, beslissing dewelke vernietigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 19.05.2014 werd een nieuwe beslissing genomen dat het tijdelijk verblijf niet verder verlengd mocht worden. Op 06.06.2014 werd betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Sinds het verstrijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten, verblijven betrokkenen illegaal in België. Betrokkenen halen aan dat de behandeling van hun medische verblijfsaanvraag onredelijk lang geduurd heeft. Het feit dat zij enige tijd van een verblijfsmachtiging op basis van art. 9ter van wet van 15.12.1980 hebben kunnen genieten, impliceert echter niet zonder meer dat betrokkenen onderhavig verzoek niet kunnen indienen via de gewone procedure. Dit verhindert een terugreis naar het land van herkomst immers niet, noch opent dit enig recht op verblijf. De procedure art. 9ter is afgesloten sinds 19.05.2014. Betrokkenen halen aan dat er nog een beroepsprocedure hangende is bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, tegen de beslissing van 19.05.2014, maar dit belet evenmin een terugkeer, aangezien het niet over een schorsend beroep gaat, maar wel over een annulatieberoep en betrokkenen zich kunnen laten vertegenwoordigen door hun raadsman.”* De Raad wijst er voorts op dat het aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekomt om de elementen die in een aanvraag als buitengewone omstandigheden werden ingeroepen, te beoordelen. Hij heeft daarbij een ruime discretionaire bevoegdheid en beoordeelt elk dossier op zijn individuele merites. De gemachtigde van de staatssecretaris zet uiteen om welke redenen de aangevoerde elementen niet worden aanvaard. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de inhoud van het recht niet voorzienbaar was of dat in hunnen hoofde verwachtingen werden gecreëerd door de gemachtigde van de staatssecretaris. Waar zij nogmaals wijzen op hun integratie, verwijst de Raad naar hogerstaande bespreking hieromtrent.

Verzoekers betogen *in fine* van hun verzoekschrift dat uit de motieven van de bevelen om het grondgebied te verlaten niet blijkt of de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekers zich beperken tot een theoretische uiteenzetting en geenszins uiteenzetten met welke concrete elementen *in casu* dan wel geen rekening zou gehouden zijn. In de mate dat verzoekers verwijzen naar het hoger belang van het kind en/of het gezins- en familieleven, stelt de Raad in de eerste plaats vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van verzoekster, eveneens wordt gericht ten aanzien van de kinderen. De gezinsleden worden dan ook niet gescheiden van elkaar. Verder wijst de Raad erop dat daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een formele motiveringsplicht inhoudt, verzoekers bezwaarlijk kunnen verwachten dat de motivering die blijkt uit de onontvankelijkheidsbeslissing die op dezelfde dag als de tweede en de derde bestreden beslissing ter kennis werd gebracht, nog eens wordt herhaald in de bestreden bevelen. Verzoekers kunnen dan ook niet zonder meer stellen dat geen rekening werd gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Tevens hebben verzoekers aldus de mogelijkheid benut om beroep in te stellen tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Samengevat kan worden gesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris de elementen waarnaar verzoekers opnieuw verwijzen in hun verzoekschrift, wel degelijk heeft betrokken in zijn beoordeling. In

de eerste bestreden beslissing wordt wel degelijk gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. Verzoekers tonen met hun betoog, waarin zij voorhouden dat op basis van de door hen aangevoerde elementen juist wel buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorhanden zijn, niet aan dat deze motivering niet zou volstaan. Verzoekers beperken zich in wezen tot het herhalen van elementen uit hun aanvraag en het louter aangeven het niet eens te zijn met de gemachtigde van de staatssecretaris, hetgeen niet volstaat. Zij geven doorheen hun verzoekschrift blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid. Hierbij dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Verzoekers slagen er niet in op concrete wijze aan te tonen op welke manier de motivering van de gemachtigde niet zou volstaan in het licht van de elementen die zij in het kader van hun aanvraag hebben aangehaald of met welke elementen of documenten de gemachtigde *in concreto* geen rekening zou hebben gehouden. Met hun betoog tonen verzoekers dan ook niet aan dat de beoordeling kennelijk onredelijk of onwettig is, noch dat de motivering niet afdoende zou zijn, noch dat de bestreden beslissing niet zou stoelen op een correcte feitenvinding of onvoldoende onderzoek zou zijn gebeurd. Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van de overige aangehaalde artikelen en beginselen wordt niet aangetoond.

De middelen zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van verzoekers.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN